

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

เนื่องจากผู้เขียนได้สังเกตเห็นว่า คำกริยาอาการในภาษาไทยนั้นอาจจะทำหน้าที่
ได้หลายอย่าง เช่น ใช้ขยายคำนาม คือเป็นคำคุณศัพท์ได้ เช่น คำว่า กุ ในประโยค
(ก) เด็กคนนี้ กุ กับ (ข) เด็กกุไปโรงเรียน คำว่า กุ ในประโยคข้อ (ก) เป็นคำกริยา
อาการ ส่วนคำว่า กุ ในประโยคข้อ (ข) เป็นคำคุณศัพท์ คือทำหน้าที่ขยายคำนามในนามวลี
ในประโยคเปรียบเทียบ เราก็ใช้คำกริยาอาการด้วย เช่น ตอย กุ กว่า อูบด เป็นต้น
คำบางคำเป็นกริยาอาการก็ได้ เป็นกริยาอาการก็ได้ เช่น คำว่า โคน ในประโยค
(ก) คนไม้กำลังโคน กับ (ข) เขาโคนต้นไม้ คำว่า โคน ในประโยคข้อ (ก) เป็นคำ
กริยาอาการ ส่วนคำว่า โคน ในประโยคข้อ (ข) เป็นคำกริยาอาการ เป็นต้น ด้วย
เหตุนี้จึงทำให้ผู้เขียนเกิดความสนใจจะทราบว่า คำกริยาอาการ ในภาษาไทยทำหน้าที่อะไร
บ้าง

ถึงแม้ว่า ได้มีผู้ศึกษาวิเคราะห์ภาษาไทย โดยแบ่งคำออกเป็นหมวดคำต่าง ๆ
แล้วรวมทั้งหมวดคำกริยาอาการ ด้วย แต่ก็ยังไม่มีผู้ใดได้ศึกษาให้ละเอียดลงไปว่า คำ
กริยาอาการนั้นจะทำหน้าที่อย่างอื่นอะไรได้อีกบ้าง ความรู้เรื่องคำกริยาอาการอย่างละ
เอียดนี้ ไม่เพียงแต่จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาไทยได้ผลดียิ่งขึ้น เพราะทำให้ผู้ศึกษา
สามารถทราบและเข้าใจลักษณะของภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้นเท่านั้น แต่ยังเป็นประโยชน์ในการ
สอนภาษาต่างประเทศ ให้แก่นักเรียนไทยอีกด้วย เพราะถ้านำเอาความรู้เกี่ยวกับหน้าที่
ของคำกริยาอาการในภาษาไทยไปเปรียบเทียบกับคำในภาษาต่างประเทศทำหน้าที่คล้าย ๆ
กัน ก็จะทำให้ทราบถึงลักษณะที่เหมือน และที่แตกต่างกันในภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ

พระยาอุปทิศศิลปสาร, หลักภาษาไทย ตอน "วจีวิภาค" บุญส่งการพิมพ์.

นั้น ๆ ซึ่งย่อมจะช่วยให้ผู้สอนทราบว่า นักเรียนไทยที่เรียนภาษาต่างประเทศนั้น ๆ จะประสบปัญหาอะไรบ้าง เพื่อจะได้เน้น และฝึกฝนนักเรียน ในส่วนที่เป็นปัญหาเหล่านั้น (ซึ่งมักจะเป็นสิ่งที่แตกต่างกัน)

เนื่องจากยังไม่มีผู้ศึกษาหน้าที่ของ คำกริยาอาการในภาษาไทยอย่างละเอียด จึงกล่าว ผู้เขียนจึงได้เลือกเรื่องนี้เป็นหัวข้อเรื่องของวิทยานิพนธ์เล่มนี้

ข้อความของปัญหา

ข้อความของปัญหาที่จะวิจัยคือ คำกริยาอาการ ในภาษาไทย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาหน้าที่ของคำในหมวดคำกริยาอาการในภาษาไทยตามหลักภาษาศาสตร์ คือ พิจารณาจากตำแหน่งหน้าที่ของคำ ไม่ได้อาศัยความหมายของคำเป็นหลัก และเพื่อแบ่งคำกริยาอาการเหล่านั้นออกเป็นหมวดย่อย ๆ อีกทีหนึ่งตามจำนวนหน้าที่ของคำในหมวดย่อยแต่ละชนิด

การวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง

พระยาอุปกิตศิลปสาร ได้กล่าวถึงคำกริยาไว้ในหนังสือ หลักภาษาไทย^๒ ตอน "วจีวิภาค" ว่า คำกริยา คือคำที่แสดงอาการของนามหรือสรรพนาม เพื่อให้รู้ว่า นามหรือสรรพนามนั้น ๆ ทำอะไรหรือเป็นอย่างไร และแบ่งคำกริยาออกเป็น ๔ พวก คืออาการกริยา ไค้แก่ กริยาที่มีใจความครบบริบูรณ์ ไม่ต้องมีคำที่เป็นกรรม คือผู้ถูกกระทำรับข้างท้าย สกรรมกริยา คือกริยาที่มีใจความไม่ครบบริบูรณ์ในตัว ต้องมีคำที่เป็นกรรมมารับข้างท้ายอีก วิกตรรถกริยา คือกริยาที่ไม่มีเนื้อความในตัว กริยานุเคราะห์ คือกริยาที่ใช้ช่วยกริยาอื่นให้

^๒เรื่องเดียวกัน หน้า ๓๔ - ๔๓

ได้ความครบ คำวิเศษณ์บางพวกใช้เป็นอกรรมกริยาได้อีก และคำกริยาบางคำเป็นได้ทั้งอกรรมกริยาและสกรรมกริยา นอกจากนั้น ยังได้กล่าวถึงคำวิเศษณ์ไว้ว่า คือคำจำพวกที่ใช้ประกอบคำอื่นให้มีเนื้อความแปลกออกไป ซึ่งมีทั้งประกอบนาม สรรพนาม กริยา และวิเศษณ์ด้วยกันเอง แต่คำวิเศษณ์นี้ ภาษาอังกฤษมีเป็น ๒ รูป คือ รูปหนึ่งใช้ประกอบนาม เรียกว่าคุณศัพท์ ส่วนอีกรูปหนึ่งใช้ประกอบกริยาคุณศัพท์ และประกอบวิเศษณ์ด้วยกันอีกชั้นหนึ่ง เราเรียกว่ากริยาวิเศษณ์ แต่ในภาษาไทยมีรูปอย่างเดียวกันทั้งหมด จึงเรียกว่า "วิเศษณ์" ทั่วไป และคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่เป็นอกรรมกริยานั้น ในภาษาอื่นต้องใช้คำ "เป็น" ประกอบ แต่ในภาษาไทยใช้กริยานุเคราะห์ประกอบได้เหมือนกริยา

Richard B. Noss ได้กล่าวถึงคำกริยาไว้ในหนังสือเรื่อง Thai Reference Grammar^๓ ในบทที่เกี่ยวกับ "Predicatives" โดยรวมคำกริยาอกรรมและคำคุณศัพท์ไว้ด้วยกันเป็นหมวดหนึ่ง แต่แยกคำกริยาสกรรมไว้เป็นอีกหมวดหนึ่งต่างหาก

นางสาววิจิตรฉัตร ฉันทะวิบูลย์ (นางวิจิตรฉัตร ภาณุพงศ์) ได้กล่าวถึงคำกริยาไว้ในวิทยานิพนธ์คุณวุฒิปดศติ เรื่อง "Inter - Sentence Relations in Modern Conversational Thai"^๔ ในบทเกี่ยวกับ "Word - Classes" ไว้ โดยแบ่งคำกริยาออกเป็นหมวดคำกริยาอกรรม หมวดคำกริยาสกรรม และหมวดคำกริยาทวิกรรม ส่วนคำกริยาที่ปรากฏได้ทั้งในตำแหน่งกริยาอกรรม และในตำแหน่งคำกริยาสกรรม เรียกว่า Homophonous Verbs นอกจากนั้น ยังได้แบ่งคำกริยาในหมวดคำกริยาอกรรมออกเป็นคำกริยาอกรรมย่อยอีกด้วย

^๓ Richard B. Noss, Thai Reference Grammar (Washington, D.C.: U.S. Government Printing Office, 1964) p. 114 - 125

^๔ Vichintana Chantavibulya, "Inter - Sentence Relations in Modern Conversational Thai" (Unpublished Ph.D. thesis, University of London, 1962) p. 161 - 168

ในการวิจัยเรื่อง คำกริยาอาการในภาษาไทยนี้ จะได้อาศัยที่เกี่ยวกับ
 "Word-Classes" จากวิทยานิพนธ์ดังกล่าวของนางสาววิจินต์ ฉันทะวิบูลย์
 (นางวิจินต์ ภาณุพงศ์) เป็นพื้นฐาน

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัยมีดังนี้ คือ

๑. จะวิจัยเฉพาะเรื่องคำกริยาอาการในภาษาไทยและคำอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับคำกริยาอาการ เช่นคำคุณศัพท์ และคำกริยาอาการเท่านั้น
๒. ภาษาที่นำมาวิจัย เป็นภาษาพูดที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ระหว่างบุคคลสามัญในกรุงเทพ ฯ ซึ่งถือเป็นภาษาราชการด้วย แต่มีไวยากรณ์ไปถึงภาษาที่ใช้ในวรรณคดีและราชาศัพท์

ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัยนี้

การวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์แก่

๑. คนไทยที่ศึกษาภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ
๒. ครูที่สอนภาษาไทยและภาษาต่างประเทศให้แก่คนไทย
๓. ผู้จักเตรียมตำราสอนภาษาไทย และภาษาต่างประเทศให้แก่คนไทย
๔. ผู้ที่สนใจจะรู้เรื่องลักษณะของภาษาไทย และยังเป็นแนวทางให้แก่ผู้ที่จะศึกษาคนควาเรื่องหน้าที่ของคำในหมวดอื่น ๆ ในภาษาไทยอีกด้วย

วิธีการดำเนินการค้นคว้าและวิจัย

๑. สํารวจเอกสาร วิทยานิพนธ์ และหนังสือหลักภาษาไทยรวมทั้งการวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทย เพื่อค้นหา มีหนังสือเล่มใดเกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะทำการวิจัยนี้บ้าง

๒. เก็บรวบรวมข้อมูล โดยรวบรวมคำที่เป็นคำกริยากรรม คำกริยากรรม และ คำคุณศัพท์ที่ใช้เป็นภาษาพูดในชีวิตประจำวัน

๓. นำข้อมูลที่รวบรวมมาได้นั้นมาแบ่งออกเป็นหมวด ได้เป็นหมวดใหญ่ ๗ หมวด โดยอาศัยกรอบประโยคทดสอบ^๕ เป็นหลักในการพิจารณาคุณค่าแห่งหน้าที่ของคำที่จะจัดเข้า อยู่ในหมวดเดียวกันในกรณีที่ไม่อาจจะใช้กรอบประโยคทดสอบได้ก็พิจารณาคุณค่าแห่งหน้าที่ของ คำนั้นในวลีซึ่งมีหน้าที่เฉพาะในประโยค เมื่อได้จัดให้คำที่ทำหน้าที่อย่างเดียวกัน และที่ทำหน้าที่- ที่ต่าง ๆ ได้เหมือน ๆ กันอยู่ในหมวดคำเดียวกันแล้ว ต่อไปก็ได้นำคำในหมวดคำทั้ง ๗ นี้ไป แบ่งเป็นชนิดย่อยอีกทีหนึ่ง โดยพิจารณาว่าใช้นำหน้าคำ "กว่า" ในกรอบประโยคทดสอบที่ ได้กำหนดไว้ได้หรือไม่ได้ และ/หรือ ใช้ตามหลังคำลักษณะนาม ในนามวลีได้หรือไม่ได้ เมื่อ ได้ศึกษาหน้าที่ของคำแต่ละหมวด โดยละเอียดแล้วถึงความเห็น สรุปได้ว่า คำกริยากรรม นั้น เมื่อพิจารณาตามจำนวนหน้าที่แล้ว มีอยู่ ๕ ชนิดด้วยกัน และคำกริยากรรมบางชนิดยัง แบ่งเป็นชนิดย่อยได้อีก ถ้านับเป็นชนิดย่อยทั้งหมดแล้วได้เป็น ๑๒ ชนิดด้วยกัน

๔. สรุปผลการวิจัยและเสนอขอเสนอแนะให้ผู้ที่สนใจจะศึกษาค้นคว้าเรื่องภาษาไทย ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องหน้าที่ของคำในหมวดอื่น ๆ ให้ละเอียดต่อไป

๕. รวบรวมรายการคำแต่ละหมวดทั้ง ๗ หมวด และรายการคำที่เป็นชนิดย่อยของ แต่ละหมวดพร้อมด้วยตัวอย่างไว้ในภาคผนวก